

Беше недоволен и много разочарван. След свършването на училището той потъна към своя край и там работеше като техник. Към края на 1934 г. се установих в София. Вапцаров идваше от време на време. Направи ми впечатление, че се е занемарил, че е потиснал поетическия си дар. През 1938 год., при една среща в София, заговорихме за нашата литература, за поезията ни и конкретно го запитах какво прави - пише ли. Махна с ръка и каза: "Остави, хич ме няма!" Упрекнах го и направих усилия да го убедя да дойде в София, където ще намери условия за работа и духовни прояви. Дадох му идеята да се запише в Свободния университет. На тази тема говорихме доста дълго.

Морякът /така ние наричахме Вапцаров, поради това, че имаше съмнителни качества на моряк/ беше учуден от моя успех в живота и без каквито и да било благоприятни условия за научна работа. Казах му: "Ще работиш като мене, ще учиш, ще твориш и ще пораснеш в живота". Казах му и много други окуражителни думи, които, мисля, че изиграха решително влияние върху него.

Той си замина /мисля за Кочериново/, за да се посветва с Войка. Бях ме разказал как се "изтърсих" в София с багажа си. И ето, след няколко месеци /беше доста студено/ той натоварил багажа си на един камион и заедно с Войка се "изтърсиха" в София.

Започнахме да му търсим работа. По това време бях техник в трамваите. Търхме да го назначат на същата длъжност, но нещо не го харесаха /Вапцарът изобщо не беше представителна личност/. Отказаха да издадат заповед за назначението му. Това оскърби всички ни, но най-много него. Потърсихме друга служба и той бе назначен в "Екарисажа"... После в железниците... Сетне без работа по принуда и собствено желание... и така до разстрела.

Смятам, че идването на Моряка в София изигра решителна роля в оформяването му като поет, борец и творец от голяма величи-